FEMINISME | Berta Codina | Actualitzat el 08/03/2021 a les 06:00

Tinc inseguretats pel meu cos, i no passa res

[inicicentrareport]
Quan tenia 16 anys no m'agradava gaire el meu cos. No és pas que l'odiés en excés (crec que sempre he estat conscient del valor d'estar viva), ni res semblant. A vegades, però, em passava llargues estones davant del mirall, buscant tot allò que m'agradaria arreglar. Desitjava amb tota la meva ànima que, amb uns texans, les meves cames semblessin més primes i es veiés aquell famós *thigh gap* del que tant presumien les models a totes les xarxes socials. És encara més pervers perquè la realitat és que no tenia pas un cos fora dels tan anomenats cànons de bellesa. Una tia normal, amb un cos normal.

Això sí: a l'institut semblava que més aviat només hi havia cabuda per un tipus de cos. Si no eres prima, morena, duies els cabells llarguíssims fins a mitja esquena, i et vesties amb molt d'estil, corporalment no podies destacar de cap manera. *Bonus points* si reies les gràcies a tothom, especialment dels nois, que sospito que no patien tant per aquest tipus de coses. Cada cop que entrava a Instagram veia aquells cossos tan prims, tan esvelts, tan elegants i, simplement, m'entraven ganes de fer un petit intercanvi amb les models que el tenien. Res gaire notable: perdre uns quilets, posar-me més forta, tenir una cara més prima.

El problema de tot això és que si hagués aconseguit tot el que volia no n'hauria acabat de tenir

prou. **Com un got d'aigua que no s'acabava d'omplir del tot.** I jo sempre amb set... Trobant a faltar alguna cosa, sense saber ben bé què era.

Una de les meves millors amigues és de constitució prima, força més que jo. Guapíssima. Tot el que es posa li queda absolutament fantàstic. Llavors fèiem més o menys la mateixa alçada, però ens portavem un parell de talles de pantalons. A mi sempre se'm marcaven més les corbes. Com és natural, suposo, més d'un cop havíem parlat dels nostres complexos. Em tornava boja cada cop que em deia que no s'agradava gaire. **Quan jo li confessava que, tot i ser una persona molt segura de mi mateixa, tampoc acabava d'estar contenta amb qui era, també es sorprenia molt.**

Ara en tinc 20. No he pas deixat de veure el que no m'agrada del meu cos. Em sap molt greu dir-te que això de les pel·lícules de Netflix en què tothom s'oblida màgicament de les seves inseguretats és més aviat improbable. **Però he entès una cosa molt important: al meu cos no hi falta res, ni hi sobra res.** El límit entre el cos que jo vull tenir i el cos que el món vol que tingui el decideixo jo. Jo he de trobar aquest consens. I aquelles noies moreníssimes, amb el *pelazo* i els 50 quilos que tant m'aclaparaven segurament també es miren cada dia al mirall i pensen que no n'hi ha prou. Que la resta del món té alguna cosa que elles no. **Però no soc un puzle per completar. He deixat de veure'm així.**

[ficentrareport]